

29-01-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোক সুখ আৰু শান্তিৰ শিখৰলৈ যাব লাগিব সেই কাৰণে নিজৰ স্বভাৱ আৰু চৰিত্ৰ শুধৰণি কৰি যোৱা, পুৰণিক পৰিৱৰ্তন কৰা"

*প্ৰশ্ন :- মগজ যাতে সদায় শীতল হৈ থাকে তাৰ উপায় কি?

*উত্তৰ :- পিতাই যি শুনায় সেয়া মন্থন কৰা, বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিলে মগজ সদায় সজীৱ হৈ যায়। যি সদায় সজীৱ হৈ থাকে তেওঁ আনৰো সেৱা কৰিব পাৰে। তেওঁৰ বেটাৰী সদায় চাৰ্জ হৈ থাকে কিয়নো বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিলে সৰ্ব শক্তিমান পিতাৰ সৈতে সংযোগ যুক্ত হৈ থাকে।

*গীত :- নয়নহীনক মাৰ্গ দেখুওৱা..... (নয়নহীন কো বাহ দিখাও.....)

ওঁম্ শান্তি। এই গীতটিও মানুহেই গাইছে। কিন্তু অৰ্থ একোৱে নাজানে। যেনেকৈ অন্য প্ৰাৰ্থনা কৰে এয়াও যেন এটি প্ৰাৰ্থনা। পৰমাত্মাক নাজানে। পৰমাত্মাক জানিলে তেতিয়া সকলো জানি যাব। মাত্ৰ পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে কিন্তু তেখেতৰ জীৱন কাহিনী একো নাজানে। গতিকে নেত্ৰহীন নহ'ল জানো। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা সেই কাৰণে তোমালোকক ত্ৰিনেত্ৰী বুলি কোৱা হয়। দুনিয়াত মনুষ্যই যদিও ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিমূৰ্তি আদি শব্দবোৰ কৈ থাকে কিন্তু অৰ্থ একোৱে নাজানে। যেনেকৈ কয় বিজ্ঞান আৰু মৌনতা (শান্তি)ৰ মাজত কি সম্বন্ধ আছে! যদিও প্ৰশ্ন কৰে উত্তৰ কিন্তু নিজেও নাজানে। এনেকৈ কয় যে বিশ্বত শান্তি হওঁক কিন্তু সেইয়া কেতিয়া আছিল? কোনে শান্তি স্থাপন কৰিছিল। একোৱে নাজানে। কেৱল প্ৰশ্ন সুধি থাকে গতিকে উত্তৰ দিবলৈ নিশ্চয় কোনোৱা জানোঁতা থকা উচিত যিয়ে শুনাৱ পাৰে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে যে এয়া সকলো খেল নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। শান্তিৰ শিখৰ, সুখৰ শিখৰ সকলোৰে শিখৰ থাকে, শান্তিৰ শিখৰ হৈছে মূলবতন য'ত আমি আত্মসকল থাকোঁ। মূলবতনক কোৱা হ'ব শান্তিৰ শিখৰ। আকৌ সত্যযুগত হৈছে সুখৰ শিখৰ, শান্তিৰ শিখৰ, সমৃদ্ধি। এনেকৈ কোনেও মুখেৰে নক'ব যে আমাৰ আত্মসকলৰ ঘৰ মুক্তিধামত। এই সকলোবোৰ কথা পিতাইহে বুজায়, শিক্ষক হ'লে এনেকুৱা হ'ব লাগে। তেওঁ হ'ল জ্ঞানৰ শিখৰ। তোমালোককো শান্তি আৰু সুখৰ শিখৰলৈ লৈ যায়। এইয়া আকৌ হৈছে দুখৰ শিখৰ। সকলো কথাতে পাপাচাৰ-ভ্ৰষ্টাচাৰ। পবিত্ৰতা সুখ শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ তোমালোকে এই সময়তে পোৱা। মহিমা এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰে। ইয়াক কল্যাণকাৰী যুগ বুলি কোৱা হয়। কলি যুগৰ পিছত আকৌ সত্যযুগ আহে। সেইয়া হৈছে সুখৰ শিখৰ। সেইয়া শান্তিৰ শিখৰ। এইয়া দুখৰ শিখৰ। ইয়াত অনেক দুখ আছে। সকলো দুখ আহি একত্ৰিত হৈছে। এনেকৈ কয় নহয় যে দুখৰ পাহাৰ খহি পৰে, যেতিয়া ভূমিকম্প আদি হয় কিমান ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰে।

পিতাই বুজাইছে বাকী অলপ সময় আছে। সন্তানসকলৰ স্মৰণৰ যাত্ৰাত সময় লাগে। বহুত আছে যিয়ে পুৰা ৰীতিৰে বুজিয়ে নাপায়। বিন্দু বুলি ভাবিব নে কি বুলি ভাবিব। হেৰ' আত্মা যেনেকুৱা পৰমাত্মাও তেনেকুৱাই। আত্মাক জানা নহয়, সেইয়া হ'ল ভাগ্যৱান তৰা। একেবাৰে সূক্ষ্ম। এই দুচকুৰে দেখা নাযায়। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বুজায়। এনেকুৱা কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিলেও মগজ সতেজ হৈ যায়। য'লৈকে নোযোৱা এইটো বুজাবা যে শান্তিৰ শিখৰ, সুখৰ শিখৰ, পবিত্ৰতাৰ শিখৰ নতুন দুনিয়াতে হয়। পুৰণি স্বভাৱ, চৰিত্ৰ শুধৰাই পিতাই নতুন দুনিয়াৰ মালিক কৰি তোলে। মনুষ্যই যদিও গায়ন কৰে, বেদ শাস্ত্ৰ, গীতা আদি পঢ়ে কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। চিৰিতো তললৈয়ে নামি আহে। যদিও নিজকে শাস্ত্ৰজ্ঞ বুলি ভাবে কিন্তু তেওঁলোকৰ অধোগতি হ'বই লাগিব। সকলো আত্মাই

প্রথমতে সতোপ্ৰধান হৈ থাকে পাছত লাহে-লাহে বেটাৰী শেষ হৈ যায়, এই সময়ত সকলোৰে বেটাৰী শেষ হৈ গৈছে। এতিয়া আকৌ বেটাৰী চাৰ্জ হয়। পিতাই কৈছে - মনমনাভৱ। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। পিতা হৈছে সৰ্ব শক্তিমান, তেওঁক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব আৰু তেতিয়া বেটাৰী ভৰপূৰ হৈ যাব। তোমালোকে এতিয়া অনুভৱ কৰি আছা আমাৰ বেটাৰী ভৰি আছে। কাৰোৱাৰ নভৰেও। শুধৰণি হোৱাৰ সলনি আৰু বেছিহে বেয়া হৈ যায়। পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞাও কৰে - বাবা, আমি কেতিয়াও বিকাৰ গ্ৰস্ত নহওঁ। আপোনাৰ পৰাতো 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ম তথাপিও অধঃপতিত হৈ যায়। পিতাই কয় - কাম বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লে তোমালোক জগতজীৎ হ'বগৈ। আকৌ যদি বিকাৰত গ'লা তেন্তে বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। এই কাম হৈছে মহাশত্ৰু। ইজনে সিজনক দেখিলেই কামৰ জুই লাগি যায়। পিতাই কয় - তোমালোক কাম চিতাত বহি শ্যামবৰণীয়া হৈ গ'লা, এতিয়া তোমালোকক সুন্দৰ কৰি তোলে। এই পিতাইহে তোমালোকক বুজায়, পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বুদ্ধি উদয় হয়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষৰ বৰ্ণনাও কৰে, এইয়া হৈছে কল্পবৃক্ষ। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৈচিত্ৰ্যময় বৃক্ষ। ইয়াক ওলোটো বৃক্ষ বুলিও কোৱা হয়। কিমান ভিন্ন-ভিন্ন ধৰ্ম আছে। ইমান কোটি কোটি আত্মাই অবিনাশী ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। দুজনৰ একে ভূমিকা হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। বিচাৰ কৰা কিমান অনেক আত্মা আছে, যেনেকৈ মাছৰ এবিধ খেল আছে, ৰচিৰে তললৈ নামি আহে, এয়াও তেনেকুৱাই। আমিও ড্ৰামাৰ ৰছীত বান্ধ খাই আছে। এনেকৈ তললৈ নামোতে নামোতে কল্প পুৰা হ'ল আকৌ আমি ওপৰলৈ যাওঁ। এই কথাও সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পাইছে। ওপৰৰ পৰা আত্মাসকল আহে একাদিক্ৰমে বৃদ্ধি পাই থাকে। এই খেলত তোমালোক হৈছা ভূমিকা পালন কৰোঁতা। মুখ্য ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক, ভাওৰীয়া থাকে নহয়। মুখ্য হৈছে শিৱবাবা, তাৰ পিছৰ কোনসকল ভাওৰীয়া? ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰ। ভক্তি মাৰ্গৰ লোকসকলে অনেক চিত্ৰ বনাইছে কিন্তু অৰ্থ একোৱে নাজানে, লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া পিতা আহি গোটেই জ্ঞান দিয়ে, এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে সত্যযুগত আমাৰ এই জ্ঞান নাথাকিব। যেনেকৈ ইয়াত কাৰাবাৰ চলে তেনেকৈ তাত পবিত্ৰতা, সুখ শান্তিৰ ৰাজধানী চলে। পিতাও আশ্চৰ্যজনক, ইমান সৰু বিন্দু। যেনেকৈ তোমালোক আত্মা তেনেকৈ এওঁৰ আত্মাইয়ো পিতাৰ পৰা গোটেই জ্ঞান লৈ আছে। বাবা জানো আকৌ ডাঙৰ হ'ব! তেৰোঁ বিন্দু। তোমালোক আত্মা যি বিন্দু স্বৰূপ তাতেই গোটেই জ্ঞান ধাৰণ হৈ আছে। এই জ্ঞান কল্পৰ পিছত আকৌ পিতাই দিব। যেনেকৈ ৰেকৰ্ড ভৰি থাকে আকৌ পুনৰাবৃত্তি হয়। আত্মাতে গোটেই ভূমিকা ভৰি থাকে। কোনো আশ্চৰ্যজনক কথা হ'লে সেয়া কুদৰত (প্ৰাকৃতিক) বুলি কোৱা হয়। এই অনাদি ড্ৰামাৰ ভূমিকাৰ পৰা এজনো সাৰি যাব নোৱাৰে। সকলোৱে ভূমিকা পালন কৰিবই লাগিব। এয়া অতি আশ্চৰ্যজনক কথা, যিয়ে ভালধৰণে বুজি লৈ ধাৰণা কৰে তেওঁৰ আনন্দৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হয়। তোমালোকে কিমান স্কলাৰচিপ (বৃত্তি) পোৱা। গতিকে পুৰুষাৰ্থ ভালকৈ কৰিব লাগে। নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে। তোমালোক সকলোৱে শিক্ষক হোৱা। শিক্ষকে তোমালোকক পঢ়াই নিজৰ সমান শিক্ষক কৰি তোলে। এনেকুৱা নহয় যে গুৰুও হ'ব লাগে, নহয়। তোমালোক শিক্ষক হোৱা কিয়নো ৰাজযোগ শিকোৱা, পাছত তোমালোক গুচি যাব। এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। বাকী সকলেতো নাজানে, সংগতিও দিব নোৱাৰে। সকলোৰে সংগতি দাতাতো এজন পিতাই নহয় জানো। মুক্তিদাতা পথ প্ৰদৰ্শকো তেৱেঁই। যেতিয়া তোমালোক তাৰ পৰা আহা তেতিয়া পিতা পথ প্ৰদৰ্শক নহয়। পিতা পথ প্ৰদৰ্শক এতিয়াহে হয়। যেতিয়া তোমালোক ঘৰৰ পৰা আহা তেতিয়া ঘৰকে পাহৰি যোৱা। এতিয়া তোমালোকো পথ প্ৰদৰ্শক, পাণ্ডা হোৱা। সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা। অশৰীৰী হোৱা। তোমালোকৰ নাম পাণ্ডৱ সেনাও হয়। শৰীৰধাৰীতো হোৱা নহয় জানো। যেতিয়া অকলে থাকা তেতিয়া সেনা বুলি কোৱা নহ'ব। শৰীৰ সহিত যেতিয়া মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা তেতিয়া তোমালোকক সেনা বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকে আকৌ যুদ্ধৰ কথা লিখি দিছে। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। মানুহে কনফাৰেঞ্চ (সন্মিলন) আদি

কৰে, সংস্কৃতৰ কলেজ আদি খোলে। কিমান খৰচ কৰে। খৰচ কৰি কৰি যেন একেবাৰে দেউলীয়া হৈ গ'ল। ৰূপ, সোণ, হীৰা সকলো শেষ হৈ গ'ল। আকৌ তোমালোকৰ কাৰণে সকলো নতুনকৈ ওলাব। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকল চলোতে-ফুৰোতে বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। পিতাক আৰু উত্তৰাধিকাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ অভিনয় চলি থাকে। কেতিয়াও বন্ধ নহয়। পিতাই বুজায় - তুমি নিজৰ জন্ম কাহিনী নাজানা। ৪৪ৰ হিচাপ-নিকাচো এওঁক শুনাওঁ, যিয়ে প্ৰথমতে আহে। তোমালোক সন্তানসকলে বহুত সুখ পোৱা। সুস্বাস্থ্যৰ শিখৰ, সম্পত্তি, সুখ... গতিকে কিমান নিচা থাকিব লাগে। পিতাই আমাক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। যিমানে তোমালোক ওচৰ চাপি আহিব সিমানে আপদ আদিও আহিব। বৃক্ষৰ বৃদ্ধিও হ'ব লাগিব। ডাল কোমল হ'লে সোনকালে বতাহ লাগি ভাঙি পৰে। এয়াতো হ'বই।

তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ চিত্ৰ সন্মুখত আছে। তোমালোকে আৰু অন্য একো চিত্ৰ ৰাখিব নোৱাৰা। ভক্তি মার্গত মানুহে বহুত চিত্ৰ ৰাখে। জ্ঞান মার্গত এখন। তাৰো জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। বাকী বিন্দুৰ কি চিত্ৰ আঁকিব? আত্মাটো বিন্দু নহয় জানো। এয়াও বুজিবলগীয়া কথা। আত্মাক এই দুচকুৰে নেদেখি। বহুতে কয় পিতা মোকো সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁক, বৈকুণ্ঠৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰো, কিন্তু দেখিলেই জানো মালিক হ'বা! মানুহে কয় অমুক স্বৰ্গগামী হ'ল। কিন্তু স্বৰ্গ ক'ত আছে, সেয়া জানো জানে। যিসকল আত্মা স্বৰ্গত গৈছে তেওঁলোকেই কয়। আত্মাৰ সকলো মনত থাকে। এতিয়া তোমালোকক উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই পঢ়াই আছে। যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে উচ্চতকৈও উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰি আছা। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী - নৰৰ পৰা নাৰায়ণ নিশ্চয় হ'বগৈ।

এতিয়া যি সকলে শান্তি বিচাৰে, তোমালোকৰ কাম হৈছে তেওঁলোকক বুজোৱা। কিছুমানে বুজিও পায় যে এওঁলোকে সঠিক কথা কয়। সেই সময়ো আহিব, এনেকৈ লিখা আছে কুমাৰীসকলৰ দ্বাৰা ভীষ্ম পিতামহ আদিক জ্ঞান বাণ মাৰিলে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে অৰ্জুনে বাণ মাৰিলে, গঙ্গা ওলাই আহিল। এনেকুৱা কথা শুনি মানুহে কৈ দিয়ে ইয়াৰ পৰা গঙ্গা ওলাই আহিল। গোমুখো বনাইছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে দেখিছা তোমালোকৰ স্মাৰকো আছে। সেয়া হ'ল জড় দিলৱাড়া, এইয়া হ'ল চৈতন্য। তাৰ ওপৰত বৈকুণ্ঠ দেখুওৱা হৈছে। তলত তপস্যা কৰি আছে, ওপৰত ৰাজ্যৰ চিত্ৰ সেইকাৰণে মানুহে ভাবে স্বৰ্গ ওপৰত আছে। বোমা আদি বনোৱা সকলে নিজেও জানে যে এইয়া আমাৰেই বিনাশৰ কাৰণে। কয় যে এনেকুৱা কৰিলে নিশ্চয় বিনাশ হ'ব। লিখাও আছে মহাযুদ্ধত এনেকুৱা হৈছিল, সকলো বিনাশ হৈছিল। সত্যযুগত যেতিয়া এটা ধৰ্ম হ'ব তেতিয়া নিশ্চয় বাকী সকলো ধৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। সন্তানসকলে এয়াও জানে যে ভক্তি কৰি কৰি অধঃপতিতেই হৈ থাকে - ড্ৰামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি। আচলতে ইয়াত কোনো আশীৰ্বাদ আদিৰ কথা নাই। যি ড্ৰামাত যি আছে সেয়াই হয়। কিছুমান এনেকুৱা কথা হৈ গ'লে মনুষ্যই কৈ দিয়ে - ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা। তোমালোকে তেনেকৈ নোকোৱা। তোমালোকে কোৱা ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া আছিল। তোমালোকে ঈশ্বৰে কৰিলে বুলি নোকোৱা। ঈশ্বৰৰো ড্ৰামাত ভূমিকা আছে। সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে এয়াও পিতাইহে বুজাব পাৰে। জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণও পিতাই হয়। মনুষ্যই ভাবে তেওঁ সকলোৰে অন্তৰৰ কথা জানে। কিন্তু আমি যি কৰো তাৰ শাস্তিতো আমি নিশ্চয় পাম। পিতাই জানো বহি শান্তি দিব। এয়া আপোনাআপুনি ৰচিত পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা, যি চলি থাকে। ইয়াৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য পিতাইহে বুজায়। তোমালোকে আকৌ আনক বুজোৱা। এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হওঁক যাতে অন্তিম সময়ত অন্য একো স্মৃতিলৈ নাহে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, ইয়াকে কোৱা হয় কৰ্মাতীত অৱস্থা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) স্কলাৰচিপ ল'বলৈ ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। শিক্ষক হৈ আনক ৰাজযোগ শিকোৱা। পথ প্ৰদৰ্শক হৈ সকলোকে ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়াৰ সেৱা কৰা।
- (2) সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ স্মৃতিৰে নিজৰ বেটাৰী চাৰ্জ কৰিব লাগে। পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ পাছত কেতিয়াও কামৰ কোব খাব নালাগে।

***বৰদান:-** হজুৰক সদায় লগত ৰাখি যুগ্ম স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰোঁতা বিশেষ ভূমিকা পালন কৰোঁতা হোৱা

যেতিয়া সন্তানসকলে অন্তৰৰ পৰা কয় - 'বাবা' তেতিয়া দিলাৰাম হাজিৰ হৈ যায়। সেই কাৰণে কোৱা হয় হজুৰ হাজিৰ আৰু বিশেষ আত্মাসকলতো হয়েই যুগ্ম। মানুহে কয় যেনিয়ে চাওঁ তুমিয়েই তুমি আৰু সন্তানসকলে কয় আমি যিয়েই কৰো, য'লৈকে যাওঁ পিতা লগতে থাকে। কৰণকৰাৱনহাৰ বুলি কোৱা হয়, গতিকে কৰণহাৰ আৰু কৰাৱনহাৰ যুগ্ম হৈ গ'ল, এইটো স্মৃতিত ৰাখি ভূমিকা পালন কৰোঁতা জন বিশেষ ভূমিকা পালন কৰোঁতা হৈ যায়।

***শ্লোগান:-** নিজকে এই পুৰণি দুনিয়াত আলহী বুলি ভাবি থাকা তেতিয়া পুৰণা সংস্কাৰ আৰু সংকল্পক 'গেট আউত' কৰিব পাৰিবা (বাহিৰলৈ উলিয়াই দিব পাৰিবা)।

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

সময় অনুসৰি এতিয়া পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান সদায় অচল-অটল সকলো খাজনাৰে সম্পন্ন হোৱা। অকণমানো তল-ওপৰ হ'লে সকলো খাজনাৰ অনুভৱ নহ'ব। পিতাৰ দ্বাৰা কিমান খাজনা পাইছা, সেই খাজনাক সদায় বৰ্তাই ৰখাৰ সাধন হ'ল অচল-অটল স্থিতি। অচল হৈ থাকিলে সদায় আনন্দৰ অনুভূতি হৈ থাকিব।